Tom Poes en de Drakenburcht

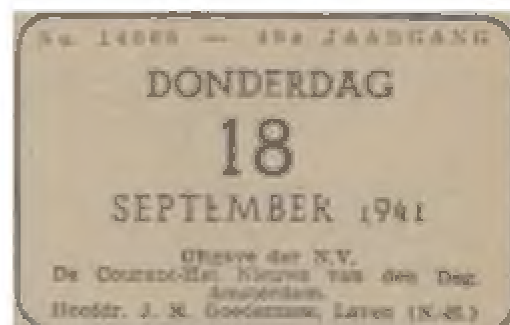
Geknipt uit

DE COURANT

Het Nieuws van den Dag

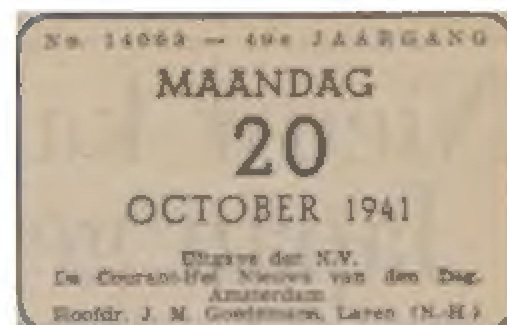
Kantoren: N.Z. VOORBURGWAL 345 · AMSTERDAM · Telefoon 49211 (5 lijnen)

In de periode

DONDERDAG
18
SEPTEMBER 1941

Uitgave der N.V.
De Courant-Het Nieuws van den Dag.
Amsterdam.
Hoofdr. J. M. Goedemans, Laren (N.-H.)

t/m

MAANDAG
20
OCTOBER 1941

Uitgave der N.V.
De Courant-Het Nieuws van den Dag.
Amsterdam
Hoofdr. J. M. Goedemans, Laren (N.-H.)

Tom Poes en de Drakenburcht

113

Het was op een mooien morgen, vroeg in den herfst, en Tom Poes was bijtijds opgestaan om iets prettigs te kunnen gaan doen. Maar toen hij eenmaal buiten stond kon hij niet verzinnen wat en daarom verveelde hij zich een beetje. Hij liep wat heen en weer voor de deur van zijn huisje en kauwde op een grassprietje en dacht er over na hoe prettig het zou zijn, wanneer er nu iets gebeurde.

En toen, ineens, hoorde hij in de verte hoefgetrappel. Even later kwam er een ruiter den heuvel over galoppeeren; een deftige ruiter was het, met een steek op zijn hoofd en een jas aan die met goudgalon was afgezet.

— Tjonge, dacht Tom Poes, — dat is geen gewoon iemand! Waar zou die naar toe moeten? Ik wou, dat hij hierheen kwam.... wacht es.... Hij komt hierheen!

Ja, de ruiter stuurde zijn paard recht naar het huisje van Tom Poes toe, en liet het daar stilstaan.

— Kunt u ook zeggen waar Tom Poes woont?, vroeg hij, terwijl hij met een buiging zijn hoed afnam. — Ja zeker, — zei Tom Poes, — die woont hier. Ik ben het, ziet u!

— Ach, dat treft!, zei de vreemdeling. Sta me toe, dat ik afstijg en bij u binnentreed. Ik heb een dringende boodschap voor u: of liever gezegd, een dringend verzoek aan u!

jarige schietvereeniging.

nu opgesloten.

Tom Poes en de Drakenburcht 114

De deftige vreemdeling steeg van zijn paard af en bond het dier aan een paaltje. Toen volgde hij Tom Poes naar binnen. „Sta me toe, dat ik me voorstel," zei hij. „Ik ben Jonker Leegh van Hooft, de rentmeester van het landgoed van den markies van Muizenis. U kent den markies toch, als ik me niet vergis?" „Ja, zeker, dien ken ik héél goed!" riep Tom Poes. Is er iets met hem, of met Liezelotje? Kan ik iets voor hem doen?"

„Ja, ja, helaas wel," zei de rentmeester somber. De markies is verdwenen, spoorloos verdwenen mijnheer! We hebben overal gezocht, in het park, achter alle boomen, in het kasteel zelf, op de zolders en torenkamers, in alle kisten en onder alle kasten, maar de markies is en blijft weg! Het is verschrikkelijk, mijnheer! Wat moet ik beginnen? Ik ben ten einde raad! En toen zei Liezelotje, dat ik maar naar u moest gaan, omdat u overal altijd iets op weet. Ik weet niet, of dat waar is, mijnheer, maar twee weten meer dan één, en ik moet u bekennen, dat mijn hoofd omloopt. Als u mij wilt helpen. . . ."

„Maar natuurlijk!" riep Tom Poes. „Ik ga er direct op uit en ik beloof u, dat ik niet zal rusten voordat ik den markies heb gevonden. Ik ben héél sterk en slim en het zal mij vast wel lukken!" „U verplicht mij zeer!" zei de rentmeester. „Ik moet u bekennen, dat ik geen raad wist."

Tom Poes en de Drakenburcht

De rentmeester van den markies van Muizeois reed in galop weg, en liet Tom Poes in diep nadenken achter.

— Drommels, dacht Tom Poes, ik heb nu wel gezegd, dat ik den markies zou vinden, maar het is geen gemakkelijk werkje! Er zijn geen sporen of aanwijzingen en ik weet niet waar ik moet gaan zoeken ... Het is dit keer wel heel erg moeilijk wat ik op me heb genomen ... Tom Poes deed zijn handen op zijn rug en begon door zijn huisje te ijsberen.

— Waarschijnlijk is die arme markies ontvoerd, mompelde hij. Dat moet haast wel. Ten slotte is hij heel erg rijk en er zijn natuurlijk veel roovers en zoo, die zijn geld of zijn landerijen willen hebben. Ja, hm ... Maar waar kunnen die hem hebben heengebracht? Hoe moet ik....

Op dat moment begon er buiten een vreemd lawaai, er klonken knallen, die steeds dichter bij kwamen, er piepte en knarste iets en vlak voor Tom Poes' deur was er een verschrikkelijk harde slag. Groote rookwolken kwamen door de open deur naar binnen en een vreemde geur verspreidde zich door het kamertje.

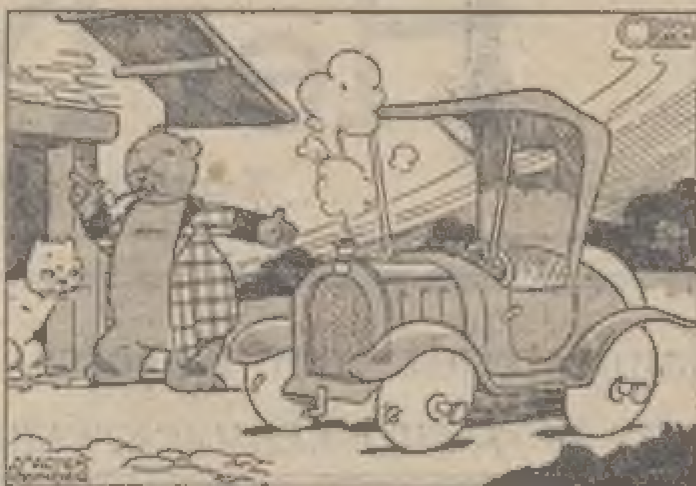
— Wat kan dat zijn! dacht Tom Poes. Daar is vast iets niet in orde. Is me dat schrikken!

Tom Poes en de Drakenburcht

116

Toen de rookwolken een beetje waren opgetrokken zag Tom Poes, dat er iemand op zijn drempel stond. Een bekende figuur in een geruite jas en met een pijp in zijn mond.

— Goeden morgen, jonge vriend, zei de figuur. Ik hoop, dat je niet geschrokken bent. Mijn oude Schicht maakt soms een beetje lawaai, maar ze meent het niet kwaad.

— Heer Bommel! riep Tom Poes. Hoe komt u hier? En wie is de oude Schicht, die zoo'n lawaai maakt? — Wel, zei heer Bommel, dat zal ik je vertellen. Ik heb het plan opgevat om hier te gaan wonen, in deze buurt bedoel ik. Ik ben bezig een huis te zoeken, dat voor iemand van mijn stand past. En omdat de afstanden te groot zijn om te voet je worden afgelegd, heb ik de oude Schicht gekocht. Kom maar buiten, dan kun je haar zien. Het is een heel goed wagentje, Tom Poes, en ook nog betrekkelijk nieuw. Zeker niet ouder dan dertien jaar. Ja, toen ik haar kreeg was ze een beetje in verval maar ik heb haar eigenhandig opgeknapt! Zoo zie je, Ollie B. Bommel heeft overal verstand van en speciaal van auto's, dat verzeker ik je! Een goed merk is het ook, een P.K. is het, dat staat er binnen in. Kom mee, Tom Poes, dan gaan we een eindje rijden.

n

der
be-

ine,
van
ge-
nk-
nk-
lile
000
der
op-
be-
erd
om-
kan

Tom Poes en de Drakenburcht

117

„Stap in, Tom Poes," zei heer Bommel, „dan zal ik je eens laten zien, hoe de oude schicht rijden kan! Je zult eens wat beleven!"

„Ja," zei Tom Poes. „Het lijkt me wel leuk, heer Bommel, maar ik heb eigenlijk andere dingen aan mijn hoofd. De markies Van Muizenis is ontvoerd, ziet u, en ik heb beloofd hem weer op te sporen. Dat is een moeilijk karweitje, want ik heb geen enkele aanwijzing!"

„Aha, bravo! Een avontuur!" riep heer Bommel. „Prachtig, Tom Poes! Dat is iets voor mij! Dat huizen zoeken kan wachten, we gaan dien markies Van Muizenhuis opzoeken. Aha, Bravo! En wie weet wat we wel niet aan die oude Schicht kunnen hebben, jonge vriend! Let op, daar gaan we!" Nu, ze gingen. Heer Bommel gaf gas en de oude Schicht sprong met een ruk vooruit. „Ik heb al die tandwieltjes een beetje afgevijld," legde de heer Bommel uit. „Nu kan ik hem ineens in de vierde versnelling zetten, zie je? Ja, ja, ik heb dien motor met mijn eigen inzichten een beetje veranderd. Met wat ijzerdraad en stevig bindtouw doet men wonderen." Tom Poes luisterde maar half. Hij zat zich steeds af te vragen hoe hij een spoor van den markies Van Muizenis zou kunnen ontdekken.

Tom Poes en de Drakenburcht 118

De oude Schicht klom knallend en krakend de heuvels op en stoof er piepend en hijgend weer af. „Een goede wagen, hè?" vroeg heer Bommel tevreden. „Ja, ja, die motor doet het goed, maar die banden zijn minder. Wel is waar heb ik ze met likdoornpleister en verbandgaas aardig opgeknapt, maar het blijft toch een zwak punt. Ik hoop maar...."

Op dat moment gaf de oude Schicht een harden knal, hij begon te rukken en te stooten en stond toen opeens met een schok stil. „Wat zullen we nu hebben?" bromde heer Bommel bezorgd, terwijl hij uit den auto klom. „Er is iets niet in den haak, dat is vast. Hm, eens even kijken.... Wel, alle touwtjes zitten nog vast, dat is het niet. Wat ik noodig heb, is een paar druppeltjes wonderolie.... maar dat heb ik niet bij me.... of een aspirientje in het koelwater, dat wil ook wel eens helpen...."

Terwijl heer Bommel zoo stond te pruttelen, was Tom Poes ook uitgestapt en toen merkte hij, dat er aan den kant van den weg een bordje stond.

„Gemeubileerd kasteel te huur," stond er op. „Te bevragen bij woningbureau Het Gouden Sleuteltje te Rommeldam."

Tom Poes en de Drakenburcht

119

„Kijk eens, heer Bommel," zei Tom Poes, „hier staat een bordje, waarop staat dat er een kasteel te huur is. Is dat niets voor u?"

Heer Bommel liet direct zijn auto in den steek en kwam kijken. „Wel, wel, Tom Poes," zei hij, „dat lijkt me niet kwaad. Dat kasteel moet ik zien. Ha, dat is een idee! Ollie B. Bommel als kasteelheer! Reusachtig! Kom mee, jonge vriend, de oude Schicht kan hier wel even wachten." Tom Poes en heer Bommel begonnen de rots te beklimmen in de richting, waarin het pijltje wees en heer Bommel werd steeds vroolijker in het vooruitzicht, dat hij op een kasteel zou gaan wonen. „Dat ik daar nog nooit aan gedacht heb!" riep hij. „Snap jij dat, Tom Poes? Een kasteel is toch eigenlijk de eenige plek waar een Bommel wonen kan, vind je ook niet?"

„Ja, dat zal wel," zei Tom Poes. „En ik vind het ook wel interessant om zoo'n kasteel eens te zien. Maar het zit me dwars, dat ik nog geen enkel idee gekregen heb over de manier, waarop ik den markies Van Muizenis kan vinden! Ik zou liever...."

„Kijk!" riep heer Bommel, „daar ligt het kasteel, Tom Poes! Vind je het niet prachtig? Het is magnifiek! Het is voor mij gebouwd om zoo maar eens te zeggen! Vind je ook niet?" „Hm," zei Tom Poes, „naar mijn smaak is het te somber, heer Bommel. Het ziet er geheimzinnig uit!"

in den zomer genomen. Daar is o.a. een

gevonden.

(A.N.P.)

Tom Poes en de Drakenburcht

120

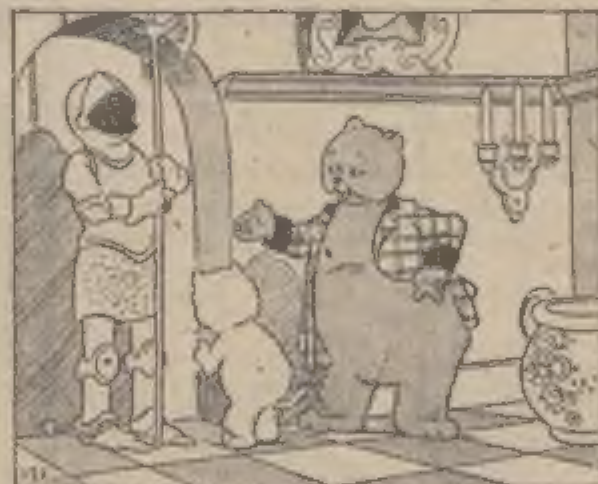

„Kom mee," zei heer Bommel, „we moeten dat kasteel eens van nabij bekijken. Hoe meer ik het zie, hoe meer het mij aanstaat. Ik ga het vast huren, Tom Poes, of mijn naam is niet Ollie B. Bommel!" „Och," zei Tom Poes, „we hebben het nu gezien, laten we maar weer teruggaan. De poort zal toch wel op slot zijn en wat hebben we er aan om die muren te bekijken? Het wordt tijd, dat we eens over dien verdwenen markies gaan denken, heer Bommel. „Zeker, zeker," zei heer Ollie, „natuurlijk moeten we dat niet uit het oog verliezen, maar omdat je immers toch niet weet hoe je met het zoeken beginnen moet, kan het geen kwaad om het genoegen met de zaken te verbinden. Kijk, hier is de deur, Tom Poes! Massief eikenhout, zie je wel? En die koperen klopper is ook niet slecht. . . alleen jammer, dat er geen berenhoofd aan zit. En kijk . . . we treffen het, jonge vriend, de deur staat open! We kunnen zoo maar naar binnen loopen! Kom mee, dan nemen we daar ook eens een kijkje." „Hm," zei Tom Poes, „dat is vreemd, heer Bommel. Hoe komt die deur open? Daar zit iets achter!"

Tom Poes en de Drakenburcht 121

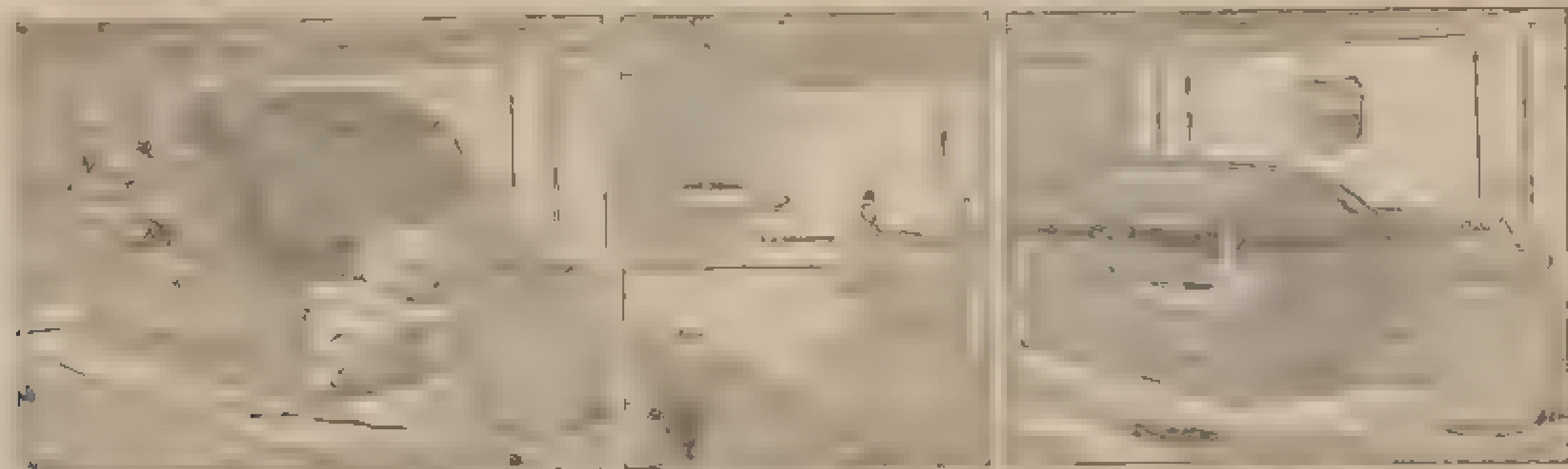
Heer Bommel en Tom Poes stapten het kasteel binnen en keken nieuwsgierig om zich heen. „Kijk, daar staat een harnas," zei heer Ollie. „Hoe zou mij zooiets staan, Tom Poes? Wel goed, denk ik. Zoo'n pak moet ik toch dragen wanneer ik kasteelheer ben, is het niet? Het is overigens goed gemeubileerd en er hangen al portretten van de voorouders ook. Ja, ja, het is van alle gemakken voorzien, ik huur het vast. Deze gang is een beetje donker, ik zal er een paar lampen laten aanbrengen en dat familiewapen bevalt mij ook niet. Ik zal een ander ontwerpen. Wat denk je bijvoorbeeld van een dansenden beer van goud op een veld van azuur? Ha, let maar eens op, Tom Poes. Ik zal hier een kasteel van maken, waar iedereen van opkijkt! Heb je het kasteel van heer Ollie B. Bommel al gezien? zullen ze aan elkaar vragen; en dan zal het storm loopen van de toeristen. Ik denk, dat ik daar goeie zaken van zal kunnen maken, jonge vriend! Als ik aan iedereen, die mijn slot bezichtigen wil, een dukaat vraag, zal het niet lang duren."

Op dat moment werd er ergens achter hen een deur dichtgeslagen. Heer Bommel bleef midden in zijn redevoering steken en keek verschrikt achterom. „W-wat was dat?" vroeg hij ongerust.

„Er is iemand binnengekomen," zei Tom Poes. „We moeten ons verbergen, heer Bommel, vlug!"

Tom Poes en de Drakenburcht

122

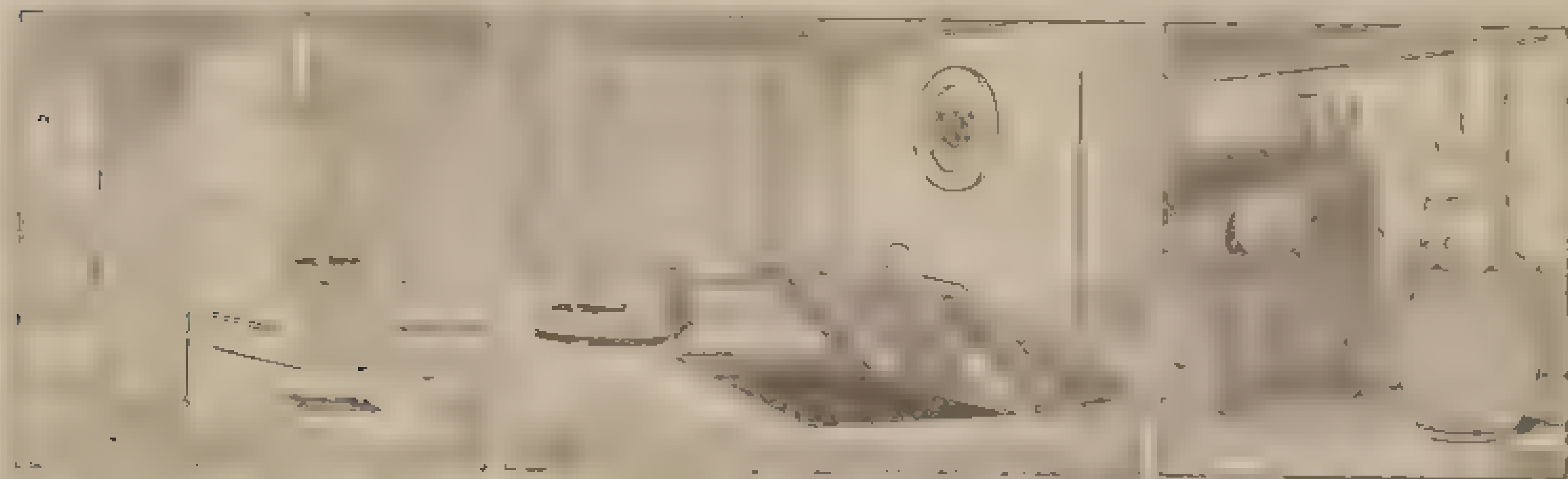

„Ik hoor iemand loopen," ze. Tom Po

... ik rech op staan.

... moeten beteekenen?"

Tom Poes en de Drakenburcht 123

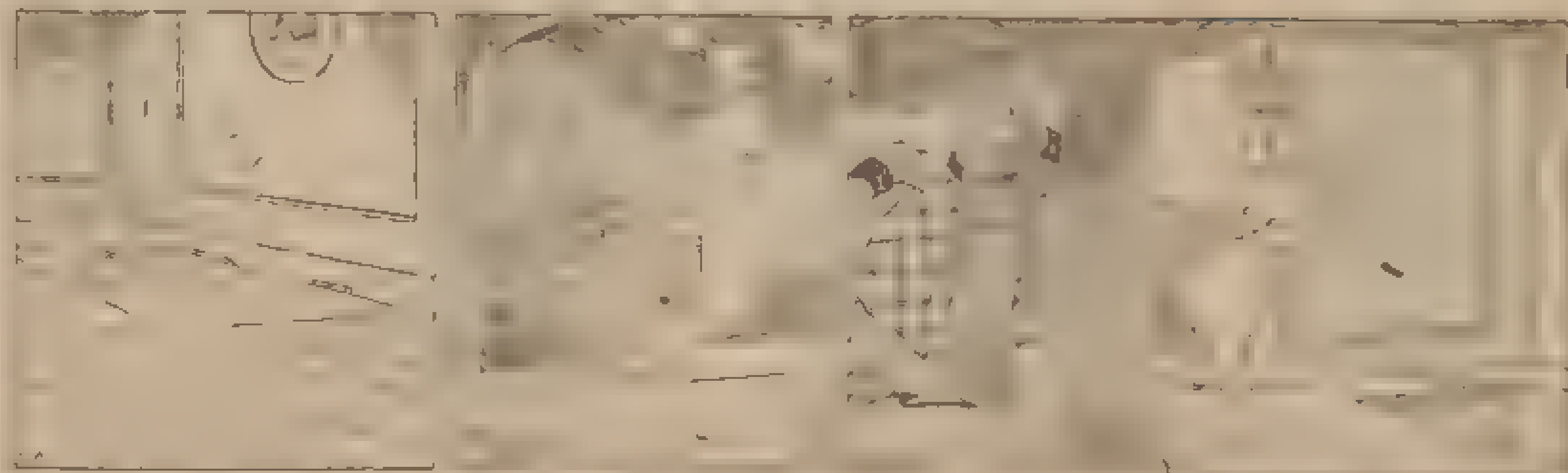
er zacht werd gemompeld, maar er w... verder niets te zien.
...at w-was d-dat, Tom Poes?" vroeg heer Bommel.

moet je daar beneden verhongeren, h.h.h.h."

...w praatjes!"

Tom Poes en de Drakenburcht

124

volgde hem ...

heer Bommel, naar dat luik!"

... maar iemand d... en ik nie... kan zien ..."

Tom Poes en de Drakenburcht

125

celletje op een bank zat! Net wat ik dacht, heer Bommel."

komt! Maar vlug, heer markies!"

... tuin aan het wandelen was, ben ik aan-

... een of ander toovermiddeltje. Toen bracht hij me naar di...

...s eend te worden."

een brief moet u schrijven?"

...k doen, Tom Poes?"

... Tom Poes

de oorlogsindustrie.

Tom Poes en de Drakenburcht

126

[illegible]

...gier g naar

[illegible]

...jij hebt kunnen tel...

Tom Poes en de Drakenburcht

127

Tom Poes en de Drakenburcht

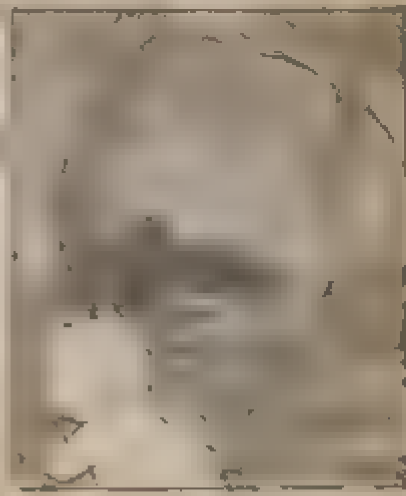
125

n.ets anders dan

Tom Poes en de Drakenburcht

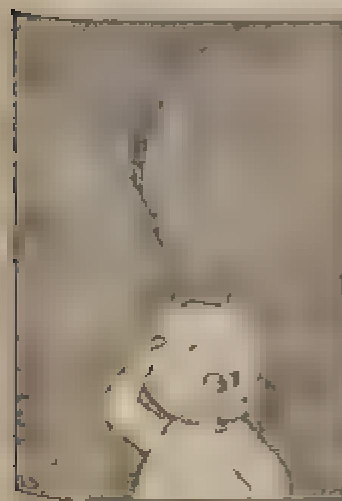
129

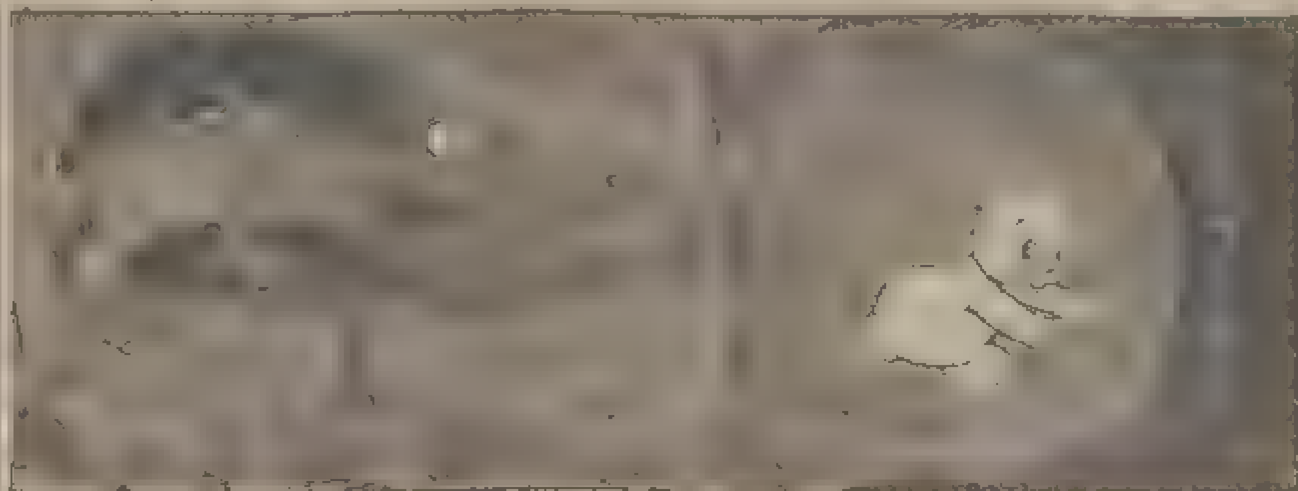

dacht Tom Poes. Daar is hij!!

Foto Klaassen. [illegible]

Tom Poes en de Drakenburcht 130

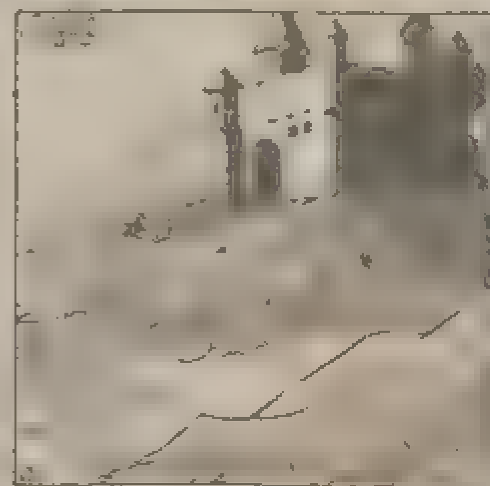

Poes hoorde den dra[illegible]rbij komen en hij [illegible]de tevergeefs iets te bedenken om het beest te slim [illegible] Poes [illegible] zich om en [illegible] het was geen prettig beest om te zien.

[illegible]

FEUILLETON [illegible]

Tom Poes en de Drakenburcht

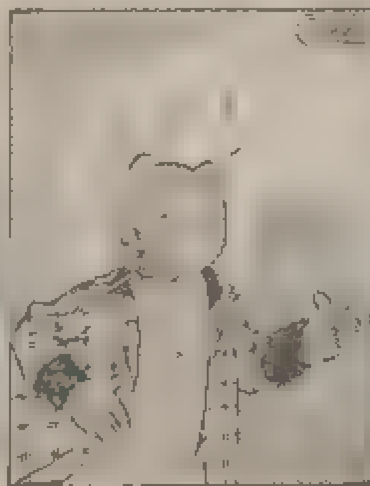
gekomen.

teruggekomen en hem heeft ontdekt. ..

wonnen'

— W-wat beteekent dat? stotterde Tom Poes.

Tom Poes en de Drakenburcht

[illegible]

is geweldig, zei Tom Poes bewonderend

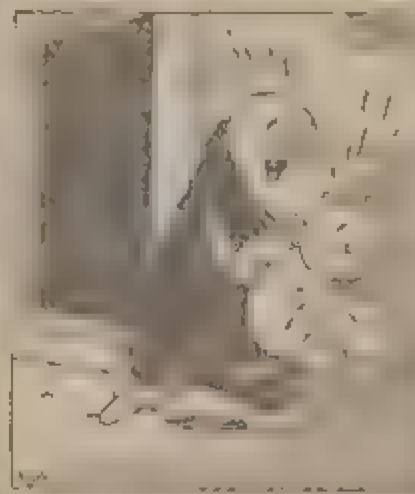
[illegible]

houden!

Tom Poes en de Drakenburcht 133

Tom Poes en de Drakenburcht 131

den grond belandde

direct.

Tom Poes en de Drakenburcht

135

Tom Poes en de Drakenburcht

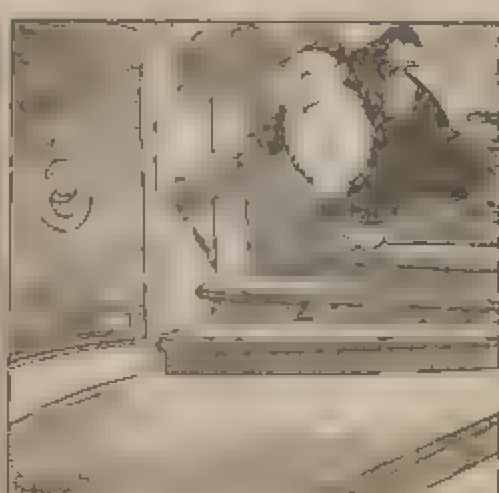

Tom Poes en de Drakenburcht

[illegible] uitgang toe.

[illegible]

[illegible] beeren dien op gang te brengen.

[illegible] luguber maal.

Tom Poes en de Drakenburcht

138

Wat schrok de oude toovenaar, toen hij zijn draak versteend zag zitten. Eerst begreep hij natuurlijk niet hoe zooiets mogelijk was, maar toen hij den spiegel dáár zag staan werd het hem duidelijk. Wat hij precies zei, zal ik maar niet herhalen, maar hij raasde en tierde zoo hard, dat de wanden trilden. Dat deed hij wel tien minuten aan één stuk en toen werd hij kalmer. Niet omdat hij echt kalm was, maar omdat hij moe was geworden.

— Wat moet ik nu beginnen! dacht hij. Wat doe ik hier zonder mijn draak en zonder mijn mooien verdwijn-mantel? Ik ben nu niet meer dan de eerste de beste tweede-rangs toovenaar! Ik moest maar weer naar huis gaan en iets anders probeeren te maken om weer macht en aanzien te kunnen krijgen.

Hij haalde zijn tooverbezem uit de kast, klom er op en vloog het venster uit, in de richting van de Zwarte Bergen.

— Maar één ding staat vast! mompelde hij terwijl hij zoo door de lucht vloog. Dien Tom Poes zal ik nog wel eens krijgen! Hij moet niet denken, dat hij nu al van mij af is! O, nee, dan kent hij den grooten toovenaar Hokus Pas niet!

Tom Poes en de Drakenburcht

Heer Bommel was met den markies en Tom Poes weer bij zijn auto aangekomen. En of het nu kwam, doordat Schicht zoo'n tijd had uitgerust, of door iets anders, weet ik niet, maar een feit is het, dat de motor ineens aansloeg, toen heer Ollie den slinger een paar keer had rondgedraaid. Ze stapten er in, dat ging nu wel een beetje lastig met z'n drieën, maar het ging toch, en toen zette de oude Schicht zich knallend en krakend in beweging.

— Ik zal eerst Tom Poes naar huis brengen — stelde heer Bommel voor, en dan rijd ik den markies naar zijn kasteel. En als ik dat allemaal gedaan heb, moet ik naar Rommeldam om daar een bezoek te brengen aan woningbureau „Het gouden sleuteltje".

Zoo gebeurde het. Tom Poes nam afscheid van den markies en stapte uit. — Het zal wel een poosje duren, voordat ik je weer terugzie, jonge vriend, — zei heer Bommel. — Ik denk, dat ik het den eersten tijd erg druk zal krijgen, maar je hoort nog wel van me. — Hij zwaaide nog eens en toen zette Schicht zich weer krakend en steunend in beweging en verdween na een poosje achter de heuvels. En eigenlijk is dit avontuur hiermee nu afgeloopen. Maar ik wil je toch ook nog vertellen wat er een paar weken later gebeurde, want dat hoort er toch ook nog bij.

Tom Poes en de Drakenburcht 140

Een week later klopte een zeer fraai uitgedoste lakei aan de deur van Tom Poes' huisje en zei met een beleefde buiging: „De heer Van Bommelstein noodigt U uit voor een feestmaaltijd op zijn burcht, en hij heeft een koets gezonden om u af te halen." Je begrijpt, dat Tom Poes verbaasd was, maar nieuwsgierig was hij ook en daarom volgde hij den lakei naar buiten, waar een groot rijtuig, dat met drie paarden was bespannen, stond te wachten.

„Ik ken geen heer Van Bommelstein," zei hij, „maar wanneer die heer zoo vriendelijk is om mij uit te noodigen, wil ik graag meegaan."

Nu, het rijtuig zette zich in beweging en na een halfuurtje kwam de burcht in zicht. Die burcht kwam Tom Poes erg bekend vóór en toen hij er eenmaal was binnengetreden, begreep hij er alles van, want hij werd ontvangen door een erg feestelijk uitgedosten heer Bommel. „Zie je, jonge vriend," zei Ollie, „een Ollie B. Bommel doet altijd wat hij zich voorneemt om te doen. Kom binnen, Tom Poes, ik heb den markies van Muizenis ook uitgenoodigd, want ik zeg maar zoo: Het beste besluit van een avontuur is toch altijd maar een welverdiende maaltijd. En aangezien ik den besten kok heb gehuurd, die er te krijgen was, hoop ik, dat het je goed zal smaken. Straks zal ik je eens rondleiden door mijn kasteel, dat zal je wel interesseeren." Zoo gebeurde het, en ik beloof je, dat het een gezellige maaltijd werd! En of!

In het ouderlijk huis van TOM POES, — een kat van goeden zeemanshuize

Een welbereisd avonturier: *Praag, Rio, Stockholm.*

Enkele schetsboekstudies van Kapitein Walrus, een nieuwen avonturengenoot van Tom Poes. Teekening Marten Toonder.

DIE mijnheer van van de teekeningen in het Ochtendblad noemt de redactieportier hem, de vader van Tom Poes, zouden de kinderen zeggen; Marten Toonder, illustrator, staat in het telefoonboek. Aan den buitenkant van de binnenstad ligt ergens in een bohémien-atelier, dat half kajuit, half woonhuis is, in een hoekje de Markies van Muizenis broederlijk naast den toovenaar Hocus Pas, daar staan naast de teekentafel de pennen recht overeind, die avontuierende figuren op papier roepen, die reuzen laten verschijnen en verdwijnen.

Tom Poes, zoo blijkt dan, is product van man en vrouw. Marten Toonder, die nog onder de dertig is, teekende en zijn vrouw, Phiny Dick — zelf schrijfster en teekenares van populaire kinderboeken als „Olli Fante in Poppolo" en „Miezebentje" — schreef de verhalen van de eerste drie reeksen. Poes was een prachtige Angora-kat, wier malle avonturen uitgroeiden tot de avonturen-relaten van het ochtendblad.

„De Angora-poes was de aanleiding. De oorzaak was, dat ik niet te veel te doen had en spelenderwijs een serie figuurtjes teekende. Elk heeft sindsdien in „strips" zijn leven beleefd en is beroemd geworden. Don Sombrero, een impulsieve Spaansche dikkerd, spookt rond in de kolommen van een avondblad in Rio de Janeiro. Tom Poes bevecht — onder een onuitsprekelijk Cechisch pseudoniem — de reuzen ook in een Praagsch blad en is ook bij de Stockholmsche kinderen bekend."

DE verhalen worden naar een eenvoudig scenario, geschreven door mevrouw Toonder, vlotweg geteekend. De eerste lezer en criticus is de vijfjarige zoon Eiso — zoo geheeten naar Friesischen stam — die verantwoordelijk is voor enkele correcties in 's poesen dadendrang.

„Het genre ontdekte ik in Zuid-Amerika. Vader is kapitein op een mailboot en nam me na m'n H.B.S.-examen mee op een tocht langs de kust. Op zee heb ik veel caricaturen geteekend. In Brazilië maakte ik kennis met het werk van een bekend „cartoonist" Dante Quiterno, die vroeger bij Walt Disney werkte. Zoo kwam van het een het ander. Nu ben ik de eenige in het land, die dit genre beoefent. Overigens is „Felix de Kat" wel de eerste Amerikaansche strip, maar de uitvinder er van is Wilhelm Busch, die zijn „Max en Moritz" wereldberoemd maakte. Prikkebeen is eigenlijk ook al een soort vervolgverhaal.

Na mijn reis was ik een blauwen Maandag aan de Academie te Rotterdam — potjes, pannetjes en gips — daarna wat privélessen bij schilders en toen in een uitgeversbedrijf, waar ik de cliché-techniek leerde. En nu ben ik een jaar in Amsterdam, waar ik veel verhalen illustreer."

„Krijgt u dan veel brieven?"

„Ja, allerlei jonge menschen, die ook willen teekenen, schrijven me. Nu en dan komt er een kinderbrief aan Tom Poes. Onlangs schreef een vader me, dat zijn dochtertje al om zeven uur opstaat om het ochtendblad uit de bus te halen, dat hij anders al forensende mee naar kantoor neemt.

Toch is Tom Poes ook voor de vaders bestemd, die immers zelf altijd nog iets van jongens hebben. Als het bij hen niet pakt, schiet de teekenaar zijn doel voorbij. Met teekenfilms is dat net zoo. Jong en oud zien die even graag. Ik zou gaarne een teekenfilm maken. Maar het taalgebied is zoo beperkt! Er zijn hier filmspecialisten genoeg in het land. Maar er zijn te weinig zakenmenschen, die er vertrouwen in hebben. Ja, als ik geld had .... Een Tom-Poes-scenario ligt klaar, een zeeverhaal met Vliegende-Hollander-romantiek, met kapers en spoken."

„De zee trekt?"

„Ja. Mijn vader is kapitein. De vader van mijn vrouw ook. Aan dezelfde Rotterdamsche reederij. Vandaar ook die Oost-Indievaarder daar op den schoorsteen .... In m'n volgende reeks komt er een kapitein Walrus op de planken. Ik heb er hier een paar schetsboekstudies van. Hier, kijk maar eens ...."

Op Dezelfde pagina als strook 125 stond ook dit artikel